

dagpengesatserne og omlægning af finansieringsbyrden bør finde sted, men af hensyn til konsekvenserne tager afstand fra, at dagpengeniveauet forhøjes så meget som foreslået.

De *frivillige dagpenge* tegnes i sygekasserne i medfør af reglerne i sygeforsikringslovens kapitel V. Dagpengenes maksimum svarer til dagpengene efter lovens afsnit II for forsørgere, jfr. § 27, stk. 2, og udgør for tiden 50 kr. Der stilles forslag om, at maksimumssatsen forhøjes til 67,50 kr., svarende til, hvad dagpengehjælpen efter afsnit II vil udgøre ved nærværende lovforslags ikrafttræden. Samtidig foreslås maksimum for de frivillige dagpenge til husmødre, der senest blev forhøjet ved lov nr. 180 af 19. maj 1967 til 25 kr., forhøjet til 30 kr.

Når der ikke for så vidt angår den frivillige dagpengeforsikring som for dagpengeordningen efter lovens afsnit II stilles forslag om forlængelse af varigheden for udbetaling af dagpenge, skyldes det, at et sådant forslag vil betyde en yderligere fordyrelse af forsikringen. Medlemmerne af den frivillige dagpengeforsikring betaler selv i henhold til sygeforsikringslovens § 37, stk. 2; nr. 4, $\frac{3}{4}$ af udgifterne, medens staten betaler den sidste fjerdedel.

Udgifterne ved forslagene.

Med de foreslåede forhøjelser af satserne og med den foreslåede forlængelse af dagpengeperioden skønnes udgifterne til dagpenge efter lovens afsnit II for tiden efter 1. oktober 1969 at komme op på ca. 400 mill. kr. årlig, hvoraf staten kommer til at betale ca. 189 mill. kr. eller op imod halvdelen af udgifterne. I finansåret 1969-70 vil udgiftsstigningen være ca. 65 mill. kr. Heraf anslås ca. 20 mill. kr. at ville blive dækket af de fra arbejdere og arbejdsgivere indgåede bidrag, således at statens merudgift anslås til ca. 45 mill. kr. i finansåret 1969-70 og i de følgende finansår til ca. 69 mill. kr. Til de frivillige dagpenge ydes i medfør af sygeforsikringslovens § 37 et statstilskud på $\frac{1}{4}$ af sygekassernes udgifter til disse ydelser. Statens udgift hertil udgør for tiden ca. 3 mill. kr. årlig, og merudgiften for statskassen skønnes at blive knap 1 mill. kr. årlig og heraf i finansåret 1969-70 ca. $\frac{1}{2}$ mill. kr.

I et bilag til lovforslaget er de gældende regler og ændringerne heri opstillet som paralleltekster.

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser.

Til § 1.

Til nr. 1.

Efter lovens § 27, stk. 1, gælder der et maksimum på 50 kr. for dagpengehjælpen fra den frivillige dagpengeforsikring, svarende til den gældende højeste

sats for lønarbejderdagpenge. Maksimum for dagpengehjælpen fra den frivillige forsikring foreslås — ligesom dagpengehjælpen efter lovens afsnit II — forhøjet til 67,50 kr., jfr. de almindelige bemærkninger og bemærkningerne nedenfor til nr. 3. Efter den gældende løvbestemmelse kan dagpengehjælp for husmødre uden selvstændigt erhverv ikke overstige 25 kr. Denne grænse foreslås forhøjet til 30 kr.

Til nr. 2.

Forslaget er redaktionelt.

Til nr. 3.

Det i forslaget nævnte beløb på 67,50 kr., der skal gælde som maksimum for dagpengehjælp for forsørgere, svarer til maksimum for dagpenge pr. 1. april 1969 efter lov om arbejdsanvisning og arbejdsløshedsforsikring m. v., jfr. de almindelige bemærkninger. Samtidig foreslås det at forhøje maksimumssatserne for dagpenge til ikke-forsørgere forholdsmæssigt, således at der til ikke-forsørgere over og under 18 år skal kunne ydes henholdsvis 54 kr. og 27 kr. i maksimal dagpengehjælp.

Til nr. 4.

Efter lovens § 51, stk. 2, ydes et tillæg til dagpengehjælpen på 1 kr. pr. dag, når sygdommen har varet mere end 3 uger. Tillægget, der ydes som kompensation for merværdiafgiftsforhøjelsen fra 10 pct. til 12 $\frac{1}{2}$ pct., foreslås ophævet som følge af forhøjelsen af dagpengesatserne. Der gælder ikke tilsvarende tillæg til dagpenge efter arbejdsløshedsloven og ulykkesforsikringsloven.

Til nr. 5.

Ifølge lovens § 52, stk. 3, kan dagpenge ikke udbetales for mere end 156 dage — svarende til 6 måneder — i løbet af 12 på hinanden følgende måneder. Som følge af at dagpengehjælp efter forslaget kan udbetales for 312 dage — svarende til 12 måneder — jfr. de almindelige bemærkninger, foreslås 12 måneders perioden ligeledes fordoblet til 24 måneder.

Til nr. 6.

Efter lovens § 52, stk. 4, anses dagpengeretten for endeligt opbrugt, såfremt et medlem har fået udbetalt dagpenge i tilsammen 468 dage — svarende til 18 måneder eller 3 gange den maksimale periode ifølge § 52, stk. 3 — i løbet af 36 på hinanden følgende måneder (3 år).

Da en sådan begrænsning i antallet af perioder — når disse forlænges til 312 dage — må antages at få en meget ringe betydning, foreslås det, at bestemmelsen ophæves.